

Perduts a Casablanca

Kathy Kriger regenta el Rick's Café de Casablanca. Vull dir que regenta el veritable, l'autèntic, l'únic Rick's Café que hagi existit mai de debò. La Kathy és una diplomàtica nord-americana, exconsellera comercial del consolat dels Estats Units a Casablanca, i un bon dia, poc després de l'11-S del 2001, va decidir fer cas al cor i va apostar per la ciutat que l'havia acollit. La Kathy va deixar la carrera diplomàtica per esdevenir empresària a Casablanca. Ho va fer seguint el cor, el cervell i els consells dels bons amics empresaris marroquins que havia fet mentre servia com a *attaché* comercial del consolat. El que ha fet la Kathy a la medina és alguna cosa més que la reproducció del restaurant de Rick Blaine, el veterà brigadista internacional de la Guerra d'Espanya, lluitador antifeixista aturat a les platges de la principal ciutat del Marroc. La Kathy va fer i fa una aposta simbòlica molt important per Casablanca i pel Marroc. La tria del lloc en què ha posat el restaurant, la vella medina de la ciutat, no és neutral. El Rick's Café és l'avantguarda de les transformacions radicals que s'han de produir a Casablanca en relació a l'urbanisme, la capacitat productiva, l'acadèmia, la societat civil... Com molt bé explica la Kathy, Casablanca va ser dissenyada pels francesos com el boló regional al voltant del qual havia de pivotar l'activitat econòmica del país i d'aquella part del continent.

Casablanca no deixa indiferent: l'Atlàntic, la medina, l'aire cosmopo-

lita i al mateix temps decididament africà, els cafès, les llibreries, els locals d'ambient, el port, la indústria; però també l'aglomeració humana, els al·luvions de persones engolfades en barris marginals. Casablanca té el que té tota gran ciutat en estat d'explosió demogràfica: és cantelluda, talla amb el full esmussat i encanta amb la força dels projectes i de la joventut insultant que ocupa literalment el carrer. Interpretar Casablanca no és senzill, com no ho és interpretar Londres, o Munic, o Hong Kong, o Lima. Casablanca, però, és molt més a prop de Barcelona, en tots els sentits, que Londres, Munic, Hong Kong o Lima. Casablanca és a prop i vol ser més a prop. Només cal que hi estiguem atents, que ens hi acostem sense actituds paternalistes ni prejudicis. Cal aparcar del tot la paraula *cooperació* i començar a par-

ANTONI VIVES

POLÍTIC I ESCRIPTOR

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

lar d'associació d'interessos. Cal aparcar l'alliçonament i començar a treballar en clau d'aprenentatge mutu. Cal anar-hi amb la mentalitat oberta, com la Kathy, apostant-hi de cor, perquè apostar per Casablanca és apostar pel futur de Barcelona i de Catalunya.

Ho dic molt poques hores després de la desgràcia del Vendrell, la ressaca de la qual ha provocat tota mena de reaccions que molt de pressa s'han associat a la problemàtica immigratòria, com si la magribinitat de les víctimes i de la pràctica totalitat dels veïns i veïnes de les víctimes ho expliqués tot. De fet no explica res del que ens interessa, i explica molt del que no ens interessa que passi. Vull dir que el Vendrell, com tants pobles i ciutats del país, té un problema amb la facció més pobra i desamparada de la societat. Aquest desamparament

té a veure amb el *gap* cultural, amb la desconfiança a partir de la qual les persones construeixen les seves relacions individuals i comunitàries si no han trobat entorns d'acolliment propicis. En tot cas és clar que totes aquestes persones són aquí per quedar-s'hi i per formar part de la nostra comunitat humana. Si hi ha qui es pensa que podem *importar* persones sense que la seva presència entre nosaltres ens canviï, és que tampoc no ha entès res de res. L'acolliment ha de tenir com a punt de partida l'acceptació mútua, i no és un exercici senzill. La desgràcia del Vendrell no pot esdevenir una excusa per aïllar el problema de la marginació en el camp del color de la pell, o de la religió. El Vendrell, com el polvorí del molts barris del nostre país, té a veure amb les nostres, ho repeteixo, les nostres ganes d'acollir i d'integrar amb sinceritat: casa, feina, escola, metge, policia... tots els catalans i les catalanes, vinguem d'on vinguem, tenim el dret a aspirar a cobrir aquests mínims. Per això algunes persones van fugir dels seus països per cercar una vida millor. Si els hi neguem, hi perdem tots.

Per això és tan important comprendre Casablanca, apostar-hi, acostar-la. ¿Us imagineu el que podem fer junts, amb la mà de vincles que ens uneixen? Som les portes de dos continents amb possibilitats úniques. Si mai us perdeu per Casablanca, sentireu els ecos de Barcelona. Perdeu-vos per Barcelona, pensant en les oportunitats que estem deixant escapar a Casablanca. No ens ho podem permetre.

SUSANA SUBIRANA

Cal aparcar l'alliçonament i començar a treballar en clau d'aprenentatge mutu i d'associació d'interessos amb Casablanca

La desgràcia del Vendrell no pot ser una excusa per aïllar el problema de la marginació en el camp del color de la pell

Els pobres, el PP i el PSC

❖ Els pobres, encara que no ho sembli, són molt útils. Se'ls pot fustigar amb pilotades de goma quan intenten desembarcar a les platges de Ceuta i després dir que la culpa era seva perquè eren "de complexió atlètica", en paraules del ministre de l'Interior, Fernández Díaz. O se'ls pot convertir en una mera dada estadística, a fi de demostrar que Espanya "està sortint de la crisi", com va fer divendres un altre ministre de l'executiu de Rajoy, Cristóbal Montoro, titular d'Hisenda i persona de demostrada sensibilitat social i democràtica.

❖ Per Montoro, no hi ha cap mena de dubte: existeix "una emissió d'informes sistemàtics relatius al concepte de pobresa". D'aquesta manera, el reincident ministre d'Hisenda sortia al pas de l'informe de Càritas segons el qual Espanya és el segon país d'Europa amb un índex

més alt de pobresa infantil, només per darrere de Romania. Montoro, però, s'estima més negar les dades de l'entitat cristiana i afirmar que responen a meres especulacions estadístiques. No és que a Espanya hi hagi pobres, sinó que hi ha qui barreja i compara amb mala voluntat les rendes per càpita de diversos països. Sí que hi ha mala fe pel món, home.

❖ Montoro i el seu col·lega De Guindos (aquell que va rebre un *whatsapp* de Mariano Rajoy en què el comminava a diferenciar Espanya d'Uganda en una reunió de l'Eurogrup) han estat descrits per publicacions com el *Financial Times* com els ministres més incompetents de la UE en les carteres que se suposa que

SEBASTIÀ ALZAMORA

EScriptor

Els dos grans partits espanyols es llancen els pobres pel cap com si fossin pinyones

representen. És obvi que aquesta mena de distinció no tan sols no els preocupa, ni a ells ni al seu president, sinó que d'alguna manera també els enorgulleix. Hi ha una part important del món que se sent perplexa davant de la manera com Espanya tracta els seus problemes de pobresa, però personatges com Montoro s'estimen més sortir davant de tothom a negar-ne l'existència. Al cap i a la fi, els pobres, a força de veure's desposseïts, arriba un moment que no voten.

❖ O sí. Pel que diuen algunes males llengües, a les primàries "obertes" del PSC s'hi van poder veure files de pakistanesos que anaven a votar, d'acord amb el tradicional interès que han mostrat sempre

aquests immigrants pel futur del socialisme català. Aquesta estampa ha suscitat, no cal dir-ho, les delícies del PP, que potser s'havia vist avergonyit per un instant a causa de l'informe de Càritas. Però és que els pobres, com dèiem al començament, són més útils del que sembla. Serveixen, si més no, perquè els dos grans partits de la democràcia espanyola se'ls vagin llançant pel cap, com si fossin pinyones. El respecte per la democràcia, pel bé comú, pel *fair play* polític i social, pel reconeixement dels problemes de la societat (que ells invoquen tan sovint) i fins i tot per la dignitat i la vida humana queden en un terme tan secundari que fa llàstima fins i tot esmentar-lo. Els pobres, mentrestant, són la carn de canó que alimenta la piconadora. O que poden acudir a dipositar un vot a favor del PP o dels socialistes a canvi d'un entrepà.